

Queer teorie se začala pomalu etablovat v 80. letech a stala se velmi důležitým prvkem genderových studií konce 20. století, který ovlivnil nejen genderové kategorie jako takové, ale i vnímání těchto kategorií v textech. Tato práce se soustřeďuje na queering dramata Williama Shakespeara a popis vztahů, které jsou obecně vnímány jako homosexuální – romantickou, či sexuální přitažlivost mezi jedinci stejného pohlaví, což zahrnuje rovněž homosociální, či homoerotické aspekty těchto vztahů. Po prozkoumání textových podkladů pro taková čtení se práce zabývá inscenacemi těchto interpretací na jevišti, ve filmu a televizi, a to jak z anglofonního, tak z Českého prostředí. Za účelem reprezentativního vykreslení problému je zachováno tradiční dělení Shakespeareových dramata na komedie, tragedie a historické hry. Z každé z těchto skupin je pak dále diskutována jedna hra. Za komedie je to *Kupec benátský*, za tragedie *Othello* a za historické hry *Richard II*.

V *Kupci benátském* je rozebírán vztah Antonia a Bassania ve snaze najít možné důvody pro Antoniovu nevidanou štědrost k jeho mladému příteli. Nejznámější homosexuální interpretace tohoto vztahu je vyobrazena ve filmu Michaela Radforda z roku 2004, ale interpretace samotná je daleko starší a sahá až do 60. let. V *Othellovi* queeringu podléhá vztah Jaga k postavě Othella, jehož latentně homosexuální interpretace se opírá nejen o vybrané Jagovy promluvy, ale může být podpořena rovněž Jagovým chladným vztahem k manželce a celkovou misogynií postavy. V této tradici je pravděpodobně nejstarším zástupcem produkce *Othella* z roku 1938 v divadle Old Vic, kde Jaga ztvárnil Laurence Olivier. Vrchol těchto interpretací přišel v 80. letech s Jagem Davida Sucheta, který o svém čtení postavy napsal detailní pojednání. Situace je jiná v případě *Richarda II*, u něhož homoerotické aspekty pravděpodobně nejsou pouhým moderním konstruktem stojícím na psychoanalýze a queer teorii. Náznaky královny nejasné sexuální orientace byly zřejmě vždy v textu přítomny, stejně jako u *Edwarda II* od Christophera Marlowe, u něhož se Shakespeare inspiroval. Postavy nejvíce spjaté s homosexualitou jsou Bushy, Bagot a Green, královi oblíbenci, kteří kontrastují s upozaděnou královnou. Richard je často presentován jako dětinský, nevyzrálý král s náznaky zženštilosti. Ta samozřejmě přímo neimplikuje homosexualitu, ale může sloužit jako podpůrný argument pro takové čtení. Tradice těchto produkcí je jasně nejstarší, se zajímavým vrcholem v roce 1996, kdy byla postava Richarda hrána Fionou Shaw.

Hlavní myšlenkou celé práce je vyzdvižení textových podkladů pro queer čtení Shakespeareových her a zdůraznění jejich oprávněnosti, protože právě skutečnost, že je možné tyto hry převádět do různých soudobých kontextů, poukazuje na nadčasovost Shakespeareova díla.